

**Божественні супротивники.
Листи зачарування. Книга 1**

КУПИТИ

Двоє журналістів-конкурентів знаходять кохання завдяки магічному зв'язку, і їхня доля залежить від того, чи зможуть вони пройти крізь безодню пекла... разом.

Після кількох століть сну боги знову стали на стежку війни...

Вісімнадцятирічна Ірис Віннов хоче єдиного — зберегти родину. Її брат змушений воювати за богів і зникає безвісти на передовій, а мама топить горе в чарці, тож останньою надією для дівчини стає посада колумністки в «Оус Ґазет».

Але коли листи до брата потрапляють не в ті руки — до вродливого й холодного Ромена Кітта, її суперника в редакції, — між ним та Ірис виникає несподіваний магічний зв'язок.

Озброєні самими лише друкарськими машинками, чи зможуть вони зберегти свій зв'язок посеред містичної війни? Адже на кону — доля людства і, що важливіше, кохання! Епічне фентезі «від ворогів до закоханих», сповнене надії та сердечного щему, а також нездоланної сили любові.

*Напишіть мені про надію і кохання,
і про серця, що не здалися.*

Емілі Дікінсон

Пролог

Холодний туман огорнув вокзал, мов саван, — ліпшої погоди на цей день Ірис Віннов і уявити не могла. Потяг ледве виднівся в сутінках, але вона відчувала його запах у вечірньому повітрі: присмак металу, диму й спаленого вугілля — все сплетене воєдино й приправлене ароматом землі після дощу. Черевики ковзали по дерев'яній платформі, на якій блищали дощові калюжі й височіли купи напівзгнилого листя.

Коли Форест зупинився, вона — теж, повторюючи за ним, мов його відображення. Їх часто вважали близнюками через широко посаджені горіхові очі, хвилясте каштанове волосся й усипані ластовинням носи. Ось тільки Форест був високий, а Ірис — низенька. Він на п'ять років старший за неї, і вперше в житті Ірис шкодувала, що не вона доросліша.

— Я не надовго їду, — сказав. — Щонайбільше на кілька місяців.

Брат напружено вдивлявся в її обличчя у серпанку, чекаючи на відповідь. Уже сутеніло — якраз той час між темрявою і світлом, коли зорі засівають небо і слідом за ними з мерехтінням оживають міські ліхтарі. Ірис відчувала важливість цього моменту — стривожений погляд Фореста й золотисте світло, що відбивалося від низько навислих хмар, — однак сама вона роззиралася навкруги, шукаючи, на що б перенести увагу. Хоч на мить, аби приховати сльози, доки Форест їх не помітив.

Праворуч від неї стояла солдатка. Молода жінка в ідеально накрохмаленій формі. Ірис раптом сяйнула божевільна думка. Мабуть, вона проявилася на її обличчі, бо Форест прокашлявся.

— Мені слід поїхати з тобою, — сказала Ірис, зустрівшись із ним поглядом. — Ще не пізно. Я можу записатися...

— Ні, Ірис, — різко урвав її Форест. — Ти дала мені дві обіцянки, забула? Дві обіцянки, яким ще й дня не минуло.

— Забудеш тут, — насупилася Ірис.

— Тоді повтори мені їх.

Вона склала руки на грудях, захищаючись від осінньої прохолоди й дивної нотки у Форестовому голосі. Це був тон відчаю, якого вона ніколи раніше від нього не чула, і її руки взялися сиротами під тонким светром.

— «Наглядай за мамою», — проказала вона, копіюючи брата баритон, чим викликала усмішку на його обличчі. — «І лишайся в школі».

— Здається, там було трошки більше, ніж грубе: «Лишайся в школі», — передражнив Форест, легенько копнувши її ногу носком чобота. — Ти — надзвичайна учениця, яка за всі роки навчання ще жодного разу не пропустила занять. Та за таке нагороди видають.

— Добре, — здалася Ірис, відчуваючи, як рум'янець заливає щоки. — Ти сказав: «Пообіцяй мені, що насолоджуватимешся останнім роком у школі, а я повернуся до твого випускного».

— Оце правильно, — підтвердив Форест, і його усмішка згасла.

Він не знав, коли повернеться. Це була обіцянка, якої він не міг дотримати, хоча й далі говорив так, буцімто війна мала закінчитися за якихось кілька місяців. Війна, яка щойно почалася.

«А якби це я почула ту пісню? — думала Ірис, і їй було так тяжко на серці, що воно щеміло від болю, наче з кожним ударом билося об ребра. — Якби це я зустріла богиню, а не він... чи відпустив би мене брат?»

Її погляд упав на Форестові груди. На те місце, де під оливково-зеленою формою билося його серце. Куля може прошити його за частку секунди. Куля може завадити йому повернутися додому.

— Форесте, я...

Ірис урвав пронизливий свисток, і вона аж підскочила. То був останній сигнал перед від'їздом, і всі довкола раптом зачовгали до вагонів. Ірис знову здригнулася.

— Ось, — сказав Форест, ставлячи на платформу свій шкіряний саквож. — Я хочу, щоб ти це взяла.

Ірис спостерігала, як брат розстібнув заціпку й витяг свій світло-брунатний тренч. Простягнув їй, а побачивши, що вона лише дивиться на нього, запитально вигнув брову.

— Але ж він тобі знадобиться, — запротестувала Ірис.

— Мені інший видадуть. Щось придатніше для війни, мабуть. Ну ж бо, бери, Маленька Квіточко.

Ірис ковтнула від хвилювання, утім, плащ узяла. Просунула руки в пошарпані рукави й туго затягнула пояс довкола талії. Тренч на неї був завеликий, але він заспокоював. Здавалося, вона вбралася в обладунки. Ірис зітхнула.

— А знаєш, від нього пахне майстернею годинникаря, — зауважила. Форест засміявся.

— І як же пахне майстерня годинникаря?

Запилюженими незаведеними годинниками, дорогим мастилом і тими манюсінськими металевими інструментами, якими лагодять поламані елементи механізмів.

Але це була тільки частина правди. Плащ також зберігав запах перекусної «Наминай», де вони з Форестом вечеряли щонайменше двічі на тиждень, поки мама обслуговувала клієнтів. Він пахнув парком на березі річки, мохом, мокрим камінням і довгими прогулянками, а також Форестовим засобом після гоління з ароматом сандалового дерева, бо хай що він тільки робив, а йому ніяк не вдавалося відростити бороду.

— Сподіваюся, в ньому тобі буде затишно, — сказав брат, закидаючи саквояж за плече. — І шафа тепер повністю твоя.

Ірис знала, що він намагається розрядити атмосферу, але все тільки дужче стислося в ній, коли згадала про ту шафку-комірчину в їхній квартирі, яку вони ділили між собою. Можна подумати, вона повикидає звідти його лахи, щойно він поїде.

— Звісно, мені не завадять зайві вішаки, адже — як ти добре знаєш — я стежу за модними тенденціями, — сухо відказала Ірис, сподіваючись, що Форест не відчує смутку в її голосі.

Він лише всміхнувся.

Оце й воно. На платформі майже не лишилося солдатів, і потяг уже пихкав крізь морок. Клубок підступив Ірис до горла, і вона прикусила щоку, коли Форест обійняв її. Заплющила очі, відчуваючи, як його ляна форма дряпає її шкіру, і стримала слова, що рвалися з вуст: «Як ти можеш любити цю богиню більше за мене? Як ти можеш отак узяти й покинути мене?»

Мама вже казала Форесту щось схоже, розлютившись і засмутившись, що він записався до війська. Айстра Віннов на віть відмовилася провести його на вокзал. Ірис уявляла маму, яка, мабуть, сидить зараз удома, ридає, уже й забувши сердитися на сина.

Потяг рушив і повільно покотився колією.

Форест вислизнув з обіймів Ірис.

— Пиши мені, — прошепотіла вона.

— Обіцяю.

Він ступив кілька кроків, задкуючи й не зводячи з неї погляду. У його очах не було страху. Лише темна, гарячкова рішучість. Відтак Форест розвернувся й поквапився сісти на потяг.

Ірис йшла за ним, аж поки він заскочив до найближчого вагона. Вона піднесла руку й помахала, хоч за слізьми світу не бачила. Поїзд уже давно розчинився в тумані, а вона досі стояла на платформі. Дошова вода набігла в черевики. Ліхтарі мерехтіли над головою і гули, мов оси. Натовп розійшовся, Ірис теж рушила додому: вона почувалася зовсім самотньою.

Замерзлі руки запхала до кишень плаща й дещо намацала. Зіжмаканий папірець. Насупилася, подумавши, що то, мабуть, обгортка від цукерки, яку Форест забув викинути, і вийняла знахідку на тьмяне світло.

То був криво складений клаптик паперу з надрукованим рядочком слів. Ірис мимоволі всміхнулася, хоч серце й стислося від болю. Вона прочитала:

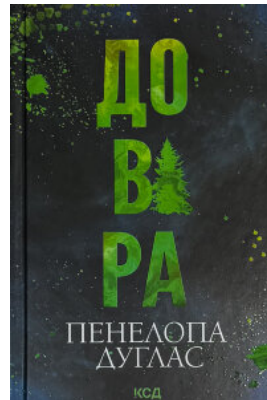
Раптом тобі невідомо ... ти — найкраща сестра, яка в мене колись була. Я так пишаюся тобою.

І ти й оком не встигнеш змигнути, як я вже повернуся додому, Маленька Квіточко.

Рекомендована література

Жорстокі обітниці.
Листи зачарування.
Книга 2

Довіра

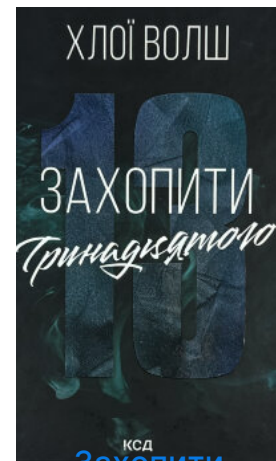
Шкодуючи за тобою

Вище неба. Місто
вітрів. Книга 1

Скажи, що
присягаєшся

Захопити
Тринадцятого

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ